

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1-50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev.

Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana, Predškofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.**

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošilljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim, via dell' Olmata 16.**

Vsebina številke meseca velikega srpana:

Misijon v Kuneni. Oznanjevanje evangelija Munyaneka-mladini. (Piše P. Bellencontre, C. S. Sp.) — Raznoterosti iz zgodovine Južne Afrike. (Piše F. Mayr.) — Apostolski vikariat Gallas-dežel. Malo semenišče v Laftu. — Poročila propagande. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Listek. Kratek življenjepis Katarine Kalunga. — Amerikanska velikodušnost. — Duševne prednosti za pospeševalce in dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja. — Popolni odpustek. — Sliki: Malo semenišče v Laftu, Abesinija. — Učenci malega semenišča v Laftu, Abesinija.

Darovi

od dne 1. do 31. velikega travna 1914.

Za afriške misijone: J. Suhadolnik 8 K 50 v, A. Petelin 3 K 50 v, J. Colnarič 1 K, M. Gonza 40 v, J. Čeh 20 v, J. Pukšič 20 v, A. Brus 20 v, M. Golob 60 v, po č. g. Lederhas nabrano v semenišču 10 K, M. Pikec nabrala za najpotrebnejše misijone 40 K, Petrovc 1 K 50 v, J. Wutterna 200 K, po uredniku „Bogoljuba“ preč. g. župniku J. Kalan-u 350 K, F. Ambrožič 40 v, po M. Zibret od od neimen. osebe 11 K 10 v, preč. g. župnik F. Vrhovšek 50 K, preč. g. župnik J. Hadnik 2 K, A. Maček 1 K, N. N. 10 K, po nabiralniku 3 K 44 v, po preč. g. F. Močnik-u od J. Marin 20 K, po M. Šenk 2 K, J. Gubanc 1 K, M. Grebenc 2 K, N. N. 2 K, po preč. g. župniku J. Barle od neim. osebe 50 K, M. Vidmar nabrala 67 v, F. Matičič 1 K 18 v, N. N. 5 K, Janežič J. 2 K, Zalmanek 1 K, Neimenovan 3 K, Zorman N. 2 K, za zvon: Seljak A. 1 K in S. Noč 1 K.

Za sv. maše: Hrast J. 20 K, Anderwald 4 K, N. N. 2 K, Klinc T. 16 K, Kožar M. 2 K, N. N. 2 K, M. Planinšek 4 K, H. Dolinšek 10 K, Horvath nabrala 4 K, Rozman L. 2 K.

Za stradajoče: Po uredniku „Bogoljuba“ preč. g. župniku J. Kalan 50 K, M. in M. Marolt 80 v, M. Polanec nabrala 6 K 60 v, T. Kovačič nabrala 4 K 30 v, Neimenovan 2 K.

Za gobavce: M. Križanič nabrala 2 K, Sedlar J. 2 K, Zaveljcina M. 60 v, Neimenovan 10 K, F. Fakin 5 K, Neim. oseba 5 K, Noč S. 1 K, Dolšek M. 1 K, Seljak A. 1 K, Marijina hči nabrala 15 K 20 v.

Malo semenišče v Laftu, Abesinija. (Glej stran 104.)

Misijon v Kuneni.

Oznanjevanje evangelija Munyaneka - mladini.

(Piše P. Bellencontre, C. S. Sp.)

Misijon, ki hoče napredovati, mora v prvi vrsti skrbeti za razvoj šol. Šola je tu kakor povsodi bistvena stvar. V kratkih besedah bi vam podal rad v tem članku majhen pregled o našem početnem delovanju za oznanjevanje evangelija Munyaneka — mladini.

Mnogokrat se trdi, da se črnici, kojim naj prinašamo „veselo poročilo“, izkažejo za sovražnike vsakega napredka. Ostati hočejo v svojem prastanju. To je istina. Zato se naša poglobljena stremljenja nanašajo na pouk mladine, čeravno ne zanemarjamo stopiti tudi z odraslimi v stik.

Iz lastnega nagiba nam otroci niso zelo vdani. Komaj da pridejo na misijon. Pastirsko življenje v prosti naravi ljubijo tako zelo, da jih ostane v svrhu resnega pouka pri nas le majhno število za nekaj mesecev. Če pa sprejmejo našo ponudbo, zbeže in pridejo domov nezadostno poučeni; naše delo je brezuspešno ali vsaj ni zaželenega sadu.

Tako smo primorani poučevati po vaseh, ki so včasih oddaljene po 60 kilometrov druga od druge. Potujemo na vozu, ki ga vleče šest volov, kar pa ni preveč hitro prevozno sredstvo, vendar je edino, ki se lahko uporablja, da obiščemo Munyaneke, jim sledimo, pri njih ostanemo in vzamemo lahko dovolj živeža s sabo za dalje časa. Ako bi

nam hotela nakloniti kakšna usmiljena duša sredstva, da bi si kupili šotor, bilo bi to za misijonarja velike koristi. Branil bi ga pred solncem in vetrom v deželi, kjer je senca tako redka in veter često strašno razsaja.

Po vaseh, ki jih tako obiskujemo, trudimo se one, ki imajo dobro voljo, poučiti, navezati nase in jih spodbujati. Večer je najboljši in najugodnejši čas za pouk. Najprej gremo skozi vas, da naznanimo uro pouka in kje se zberemo za katekizemske ure. Navadno kaže mladina dobro voljo in se strese značilne brezbržnosti. Vsak bi rad videl zaznamovano svoje ime v imeniku, ki je jako koristen, potrjuje namreč napredek v učenju in dobro voljo učencev. Pri takšnem zborovanju, ki se začne proti 7. uri zvečer in traja včasih dalje ali manj ko 2 uri, je povprečno navzočih 30 oseb. Od časa do časa imamo po 50 otrok; v tej deželi je odvisno vse od okoliščin. Razumljivo je, da ni lahko napraviti reda v takšnem zborovanju 50 mladih zamorcev in zamork. Sede krog dveh ali treh ognjišč in porabijo vsako prilžnost, da se pozabavajo in raztresejo.

Tu bi rad spregovoril še o eni težkoči, ki jo često srečamo v tej deželi in ki je v nasprotju z našim apostolskim delovanjem. Munyaneka je izključno pastir: živina je njegovo bogastvo, njegov obstanek, in njegovo življenje je na ta način nomadsko. Potrebuje vode, množino trave za svojo številno čredo. Zato spreminja svoja bivališča štiri- ali petkrat na leto, postavlja vedno nove staje na krajih, ki so dostikrat za tujce nepristopni in zelo oddaljeni od vasi. Tu se zbere zvečer vsa mladina, da prenoči, in semkaj mora misijonar, če hoče nekoliko vplivati in jih poučiti vsaj v temeljnih resnicah naše vere. To je rednemu pouku v veliko zapreko.

Opoldne, v najbolj vročem dnevnem času, zberemo včasih nekoliko pastirjev, ki jim je na večer nemogoče priti; ob gotovih dneh jih je do 30, toda ni mi treba omenjati, da jih ne moremo predolgo zadrževati, ker vročina utrudljivo vpliva in mnogi kmalu trdo zaspe.

Zjutraj jih gre mnogo že zelo zgodaj na delo. Na polje hite preganjat ptice, ki prilete zobat novo posejano zrnje, trosijo zrnje, gredo po vodo na vodnjak in zbirajo. Od 7. ure zjutraj ni nobenega več v vasi, kjer je tiho kot v grobu. Toda v velikem travnu lahko naučimo takšne pastirje nekoliko katekizma, ker odidejo šele ob 10. uri, če ne pade več rosa.

Podnevu nas obiščejo stari, da se kaj pomenijo in preženejo čas. Iz prepričanja so pagani svoji veri zelo vdani

in se kažejo uporne. Kljubtemu smo srečni, da stopimo z njimi v stik; nekaj dobička imajo vendar od tega, in mi porabimo priložnost, da jih spodbujamo, naj pošiljajo otroke k večernim zborovanjem, ker so avtoritete, s kojimi moramo često računati pri svojih delih in podjetjih.

Kaj učimo mladež? — Ob naših zborovanjih, ki trajajo povprečno eno uro, trudimo se vcepiti mladim dušam potrebne temeljne resnice. Ko se nauče črko, pride razlaga in pri tem so nam slike v veliko korist. Stavimo nekaj prašanj, da spoznamo, so li nas razumeli, in pesmica, ki se nanaša na obravnavano resnico, izpopolni pouk. Spretnosti in apostolski gorečnosti patra Steinmetza iz misijona Huilla imamo zahvaliti izvrstno zbirko pesmi v najpreprostejšem Munyaneka jeziku, ki se lahko zapomnijo in jih otroci radi pojejo ter od časa do časa pravijo: „Pater, naj malo pevamo!“ Podnevu večkrat slišimo navdušeno petje na predvečer priučenih pesmi. To je veliko spreobračevalno sredstvo. Tako si tvorijo črnici novo dušo, ko se seznanijo z nadnaravnimi idejami, ki si jih počasi prilastijo z našim poukom. Tupatam jim pustimo nekoliko trenutkov odmora, pustimo jim govoriti in se zabavati, kakor se jim poljubi. Takšno pokrepčilo nam omogoči, da nadaljujemo uro s pazljivejšimi poslušalci. Predavamo hitro, da ne zmučimo teh vihravih otrok. Od katekizma preidemo na učenje molitvic, od molitvic k priljubljeni pesmici, od pesmice k lepo barvani sliki, od slike k učenju nekaterih portugalskih besed.

Naša vloga je vloga učitelja početnih nauk, skromnega katehista malih divjakov, in ko smo dva- ali trikrat poučevali v eni vasi, krenemo v sosednjo vas, naprej, vedno naprej k drugim dušam, ki čakajo na nas. Pridobiti jih hočemo kolikor mogoče mnogo, da pripeljemo veliko število k Jezusu Kristusu, prepuščajoč Bogu, da dá kliti semenu, vsejanemu na tem nerodovitnem, s trnjem in zaprekami pokritem polju.

Ko bi imeli le v vsaki vasi enega ali dva mlada moža, ki bi znala čitati in bila sposobna, da bi poučevala mladino zvečer pri ognjišču! Mi bi jih spodbujali z obljubo kakšnega darila, kot plačilo za njihovo gorečnost, ki bi bilo v razmerju z njihovim delom. Kdaj se bo ta sen uresničil? — Do zdaj ima vsak misijon dvoje ali troje mladih ljudi, ki spremljajo misijonarja na njegovem potovanju in mu skazujejo največje usluge in so njegovi dragoceni pomočniki. Pagani se prosteje z njimi pogovarjajo ko z misijonarjem, ker imajo iste šege in isto življenje in tako laže priznajo njihovo veljavo. Pater najde med temi katehisti dobrega

svetovalca, ki mu daje pojasnila, zastopnika pri obiskih vasi in v nujnih slučajih posredovalca med sabo in domačini. Čas še ni prišel, da bi lahko stalno nastavili katehista. Do danes so to zabranjevale nebrojne težkoče.

V zadnjih letih smo obiske kolikor mogoče pomnožili, in lahko se dokaže, da naš trud ni bil zaman. Naraven strah, nezaupljivost, ki so nam jo kazali pri prvih sestankih, je sedaj izginila. Mnogobrojni nam zaupajo; vedo, da prihajamo, prinašajoč jim mir, da smo služabniki božji, kojih glavni namen je: oznanjati božjo besedo. Pri nas iščejo sveta v prepirih in prvdah med domačini. Mladež se izobrazuje in boljša, in nekaj mladih ljudi je jako nadarjenih. Vse to tvori še vedno pomenljiv rezultat, če primerjamo zdajšnje stanje s početkom. To nam daje moč pri vsakdanjem delu in nas bodri v velikih težavah, ki nas srečujejo. Mi nadaljujemo to važno delo z gorečnostjo in pogumom in je zboljšujemo, kajti od tega zavisi spreobrnitev Munyaneka mladine. Za to delo tudi srčno prosim vaše molitve.

Raznoterosti iz zgodovine Južne Afrike.

(Piše F. Mayr.)

V začetku zadnjega stoletja je bila današnja dežela Natal zelo obljudena od različnih rodov; okoli leta 1820. je bila ista dežela skoro brez žive duše. To je bilo delo Culu-kralja Tshake, hijenskega moža, ki se je tako imenoval zaradi svoje krutosti; Atile Južne Afrike, ker je delal Tshaka vso čast Atilu s tem, da je hotel vse razrušiti; južno-afrikanskega Napoleona, s katerim so primerjali Tshaka zaradi njegovih velikanskih vojnih uspehov. Krutost Tshake in njegovega brata Dingane je tako velika, da je ni mogoče popisati. Kakor Nero, sta se tudi ta dva zabavala, ko sta videla teči človeško kri. Prvi naseljenci, ki so se naselili v tistem času ob obrežju Natala, so bili priče mnogih krutih prizorov. Tako je videl gospod Isaaks, kako so umorili 170 odraslih dečkov in deklic, katere je dal ta nečlovek v enem dnevu umoriti zaradi zločina, ki si ga je sam izmislil. Najprej je zapovedal krutež, da bi odrasli zavili vrat svojim mlajšim telesnim bratom, potem so vlekli vse z dvorišča in jih vse s cepci pobili. Popoldne istega dne se je zabaval Tshaka na plesu.

Iz dežele Culov je Tshaka napadal in ropal po Natalu, požigal polja in kolibe prebivalcev, moril stare ljudi in po-

množil je z mladimi za vojsko sposobnimi možmi število svojih vojakov. Na vrhuncu svoje moči je imel Tshaka vojsko, ki je štela 100.000 vojakov iz vseh rodov v obsegu 500 milj proti jugu, zapadu in severu od njegove stolice v deželi Culov. Ime Tshake in njegovih vojščakov je povzročalo strah po vsej južno-vzhodni Afriki. Mali rod Culov, ki je štel komaj nad 500 duš, je narasel skoro na milijon. Vsi podvrženci so morali pustiti prvotne dialekte in govoriti jezik Culov. V vojski je dovolil Tshaka vojakom nositi samo eno sulico z dolgo, široko, dvorezno ostrino in s kratkim ročajem, potem pa ščit iz volovske kože. Sulice ni smel nihče vreči, ampak je moral z njo prebosti in s svojim sulicami so se morali vojaki Culov zmagonosno vrniti v kraljevo dvorišče in pripeljati seboj mlad premagan rod in njegove črede. Toda gorje vojakom, če se je razbojniški pohod ponesrečil! Gotova posledica tega je bilo brezštevilo usmrčenje.

Leta 1826. je umrla mati Tshake z imenom Nandi. Tshaka je žaloval in jokal in po njegovem sklepu je sledilo tridnevno žalovanje za umrlo, ki je gotovo edino v svetovni zgodovini. Čeravno so zaklali 40 volov, da bi potolažili razjarjene duhove, ni smel vkljub temu nihče kaj jesti ali piti. Mlado in staro je moralo jokati in tuliti od jutra do večera in od večera do jutra, ne da bi si bili privoščili miru ali spanja. Ljudstvo je vrelo od vseh strani na kraj žalovanja in tretji dan je bilo skupaj nad 60.000 ljudi. Mnogi od teh so ležali zmučeni ali ubiti na tleh, ker se niso mogli udeležiti več splošnega tuljenja in žalovanja. V splošni zmešnjavi se je lahko pojavilo staro sovraštvo. Vsak se je maščeval nad svojimi sovražniki in ko je dal kralj dovoljenje, da lahko pijejo vodo, je bilo prerivanje do bližnje reke tako veliko, da jih je bilo na tisoče zmečkanih ali pohojenih. Nič manj nego 7000 ljudi je zapadlo v teh dneh žalovanja zaradi smrti kraljeve matere kot žrtev smrti. Tretji dan se je vršil pogreb matere Tshake. Deset najlepših in odraslih deklic so žive pokopali skupno s kraljico. Celo prihodnje leto so žalovali. Polja ni smel nihče obdelovati; kravje mleko so morali vstran zlivati. Nobeden otrok se ni smel roditi to leto. Matere, ki so bile noseče, so kaznovali s smrtjo in tako tudi njihove može.

Dežela južno od dežele Culov, današnji Natal, je proti koncu 25 letne grozovlade Tshake žalostno izgledala. Mali ostanki prejšnjih prebivalcev so se skrivali po hribih, jamah in gozdovih (grmovju) in so živeli zelo žalostno. Ničesar niso mogli saditi, ker bi jih bili takoj izvohali. Prej so lahko mislili na lov, dokler so bili njihovi psi sposobni za lov.

Toda kmalu so postali psi suhi in nesposobni za lov in končno so jih lačni ljudje zaklali in pojedli. Sedaj so jedli korenine divjih zelišč, od katerih so bila mnoga strupena. Mnogi so izgubili pri tem revnem življenju pravi razum, so se vrgli iz prepadov v globočino, ali pa so napadali svoje sodruge, da bi se nasitili s človeškim mesom. Zato pripoveduje zgodovina Natala v letih 1820—1840 o ljudožrcih.

Krvoželjnost Tshake je bila od leta do leta večja. Vsak dan so koga umorili, da bi preganjali dolg čas ob pogledu na umirajoče žrtve. V zadnjih letih življenja je bil celo v skrbeh za svoje lastno življenje in vedno se je bal zarote. Izdal se je za velikega vedeževalca in spravil vse s tega sveta, katere je imel na sumu, da mu strežejo po življenju, ali ki so se pečali s to ali ono izmed sto njegovih žensk. S sulico je vladal Tshaka in s sulico je bil preboden iz rok njegovih lastnih bratov Mhlangane in Dingane, in sicer 24. kimavca 1828, ko je bil star približno 41 let. Ko sta ga oba brata enkrat s sulico prebodla, je imel Tshaka le še toliko časa, da jima je rekel sledeče besede: Kaj vama vendar je, otroka mojega očeta? Ali mislita, da bosta vidva vladala v tej deželi? Jaz vidim, kako prihajajo belokožci in vidva bosta njihova podložnika.“

Potem ko je Dingane spravil s pota svojega brata Mhlangana, je prevzel sam vladarstvo ljudstva in je dosegel glede krutosti svojega prednika Tshako, da, še prekosil ga je v zvižaji in hinavščini. Toda kot vojak in vojskovodja ni imel sposobnosti svojega prednika. Belokožci so v resnici prišli in so se naselili ob obrežju, tam, kjer stoji danes lepo pristanišče Durban. Buri so zapustili z ženami in otroki Kapkolonijo, da bi ubežali angleški vladi in si poiskali nova bivališča v današnjem Natalu. Tshaka je bil dovolj previden in je spoznal, da se mora napram belokožcem drugače vesti nego nasproti svojim rojakom; nasproti prvim angleškim naseljencem se je kazal vedno zelo prijaznega. Ko so Fynn, Farewell in King, vodje male angleške nasebine, obiskali Tshako v njegovem novem dvoru med rekama Tongaat in Umhlali v današnjem Natalu, kjer je bil umorjen in njegovi telesni ostanki pokopani, jim je dovolil, da se naselijo na obrežju in kupčujejo z domačini. Odkazal je celo naseljencem velik kos zemlje 25 milj ob obrežju in 100 milj proti sredini dežele.

Vodja Burov Pieter Retief je obiskal v spremstvu 70 mož, vsi na konjih in s puškami oboroženi, prve dni svečana 1838 kralja Culov Dingane, ker je upal, da jim bo tako naklonjen, kakor je bil Tshaka angleškim naseljencem.

Toda prišlo je drugače. Za tri dni je pogostil prav prijazno Dingane svoje goste. Tretji dan, bilo je 6. svečana 1838, jih je povabil zviti nečlovek še enkrat v kraljevi dvor, da bi jim obljubil kos zemlje, za katerega so bili prosili in da bi se od njih poslovil. Buri, ki niso slutili nevarnosti, so pustili konje in orožje zunaj dvora in odzvali so se veseli povabilu. Kakor v preteklih dneh, občeval je Dingane tudi sedaj zelo prijazno z Buri. Naenkrat se je vzdignil Dingane in zaklical svojim vojakom, katerih je bilo na tisoče, besede: „Bambani abatakati!“ („Primate zločince!“) Takoj so se vrgli vojaki Culov kakor besni od vseh strani na neoborožene Bure in so jih vlekli na bližnji grič za usmrčenje, kjer so vse s cepci pobili. S tem nezadovoljen, je odposlal Dingane veliko število vojakov v današnji Natal, kjer so posamezne burske družine na vozeh in v taborih pričakovale vrnitev svojih voditeljev z dvora kralja Culov. Ponoči so bili nič hudega sluteči v spanju napadeni in s sulicami grozovito umorjeni — moški, ženske in otroci. V temi so se sicer lahko mnogi poskrili in marsikatera rojake opozorili na nevarnost, vendar so našli preostali drugo jutro pri svojih vozeh najmanj 600 mrličev izmed svojih najdražjih. Žalost nad izgubo svojih voditeljev in tolikih sorodnikov, kakor tudi vroče hrepenenje po maščevanju je navdušilo takoj vse za preganjanje, če mogoče za ugonobitev hinavskega Dingane in njegovih sodrugov. Tudi Buri niso poznali nobenega usmiljenja več. Tam, kjer se nahaja danes vas Weeneu (ali Weinen = jokanje), je bila strašna bitka. Ne samo Buri so jokali nad izgubo svojih dragih, ampak tudi Culi so imeli vzrok jokati nad velikimi izgubami iz vrst svojih vojakov.

Dvanajst let je vladal Dingane, hinavski trinog. Ljudstvo se ga je naveličalo in se je pridružilo njegovemu bratu Mpande. Vendar je pa moral Mpande bežati pred svojim bratom iz dežele Culov, se je podal s privrženci v današnji Natal in se združil z Buri, da bi vrgel Dingane. Dingane se je umeknil v deželo Svacov, severno od dežele Culov, toda kmalu so ga ujeli in leta 1840. prebodli. Nato je mirno vladal 32 let Mpande, ki je različno od svojih bratov in prednikov Tshake in Dingane imel več otrok. Ker si pa Mpande v lastni hiši ni znal ohraniti veljave, uničili so notranji prepiri in nemiri moč naroda. Mpande je bil belim naseljencem prijatelj, je živel v miru z vnanjim svetom in je umrl naravne smrti 1872.

O novejši zgodovini naroda Culov bomo poročali drugič. Povedano zadostuje, da se spozna, kako žalostne so bile razmere v današnjem Natalu in v deželi Culov pod vlada-

njem obeh bratov Tshake in Dingane, kojih krutost in grozovitost se ne bo pozabila, dokler bo stal svet. Ljubim bralcem „Odmeva“ prepustim, da premislijo, kako prijetno je ljudstvu poročilo blaženosti in miru krščanstva, katerega očetje in dedje so doživeli take prizore, kakor smo jih omenili.

Misijonski dopisi.

Apostolski vikariat Gallas-dežel.

Malo semenišče v Laftu.

Prečastiti P. Krizostom, O. Cap., ki vodi že dvanajst let malo semenišče v Laftu in ki je prestal že bridke ure strahu in skrbi, nam piše z dne 8. grudnia 1913, da so zopet prišle skrbi. Naj pripoveduje sam:

„Že pred nekaterimi leti sem moral doživeti, da nam je zmanjkalo vseh dohodkov, da bi hranili teh 25 otrok tega semenišča, kakor tudi štiri duhovnike, ki jim je izročena vzgoja otrok in ki morajo še poleg tega oskrbovati župnijo. Po dolgem premišljevanju se nam je zdelo edino mogoče, da zmanjšamo število gojencev na 12, toda kaj pomeni takšna žrtev za srce ubogega, gorečega duhovnika! — Tedaj je posegla vmes božja previdnost z rešilnim dogodkom. Začelo se je zopet polaganje železnice od Dire-Daona proti Adis-Abebi. Na meji denkalske puščave so začeli podjetniki nadaljevati delo na prostem, kjer ni nobenega poljedelstva. Tedaj se obrnejo ti gospodje na nas in prosijo, da jim priskrbimo potrebnega živeža za hrano domačinskih delavcev, pa tudi sami zase želijo posebno evropske zelenjave in sadja. — Bila je to dobrodošla izborna priložnost, da pridobimo za lastno podjetje novih dohodkov. Že po nekaterih mesecih nam je bilo mogoče, da smo zadostili mnogobrojnim zahtevam, ki so nam jih stavili od vseh strani in ki so prihajale 2 do 3 dni hoda daleč. Hvala Bogu, če je v afrikanski vročini le dovolj vode na razpolago, potem raste zelenjad hitro in jako dobro.

Tako smo se tedaj srečno rešili bede in 2 $\frac{1}{2}$ leti smo lahko vzdrževali naše ljubo podjetje. Na težave in pot, ki smo ga prelili, se seveda ne oziramo, dasi so se naši ubogi mali semeniščani, ki niso vajeni dela, morali polovico dneva pošteno mučiti. Tedaj nismo bili le rešeni, ampak omogočilo se je, da so naši misijonarji pozidali precej veliko kapelo, s pločevinasto streho, v nadomestitev stare kapele, ki se je že skoro zrušila. Toda še več. Do-

hodki so nam pripomogli, da smo kupili del zemlje, 2 $\frac{1}{2}$ orala, poleg našega malega posestva. Tu smo napravili polja, da bo tudi zanaprej preskrbljeno za naš živež, in vrhutega smo ustanovili dvanajst krščanskih družin.

Žalibog minul pa je ta srečni čas za nas le prehitro; podjetniki so odšli dalje proč, in z njihovim odhodom se je namah ves živež podražil. In misijonar žalosten pristavi: „Lani nam ni manjkalo samo kruha, ampak tudi denarja, da bi ga kupili, in tako sem moral odpustiti osem otrok.“

Zdaj je za nas nebo polno črnih oblakov in ne vemo, kaj nam še prinese bodočnost. Za začetek tečaja je za 2. prosinca 18 novo-

Učenci malega semenišča v Laftu, Abesinija.

prijavljenih otrok. Kaj je storiti? Naj se li ohrabrim in zavrnem sprejem otrok, ki mi jih ponujajo njih krščanski starši, ravno zdaj, ko v teh velikih pokrajinah vse vzdihuje po misijonarjih, ki bi naj prinesli ljudstvu pravo vero? Nastežaj se odpirajo misijonarjem vrata, ki so bila tako dolgo zaklenjena, in ravno zdaj je tako veliko pomanjkanje duhovščine, ker je v Evropi dan za dnem duhovniški poklic redkejši.

Kljub vsem težkočam so misijonarji edini, da sprejmejo novoprijavljene otroke, misleči, da On, ki živi ptice pod nebom, tudi teh bodočih duhovnikov ne bo zapustil. Božja previdnost je kmalu nanovo poživila splašeno dušo Svojega apostola z žarkom upanja.

V moje roke je prišla številka „Odmeva iz Afrike“, ki se je najbrže izgubila; na mene gotovo ni bila naslovljena. Odprl sem zvezek in našel pod naslovom: „Došlih darovi“: „Posinoviti črnega semeniščana, ki je namenjen postati duhovnik. Vzdrževanje za štiri leta, letno 200 do 400 fr.“ — Ko sem to čital, šinilo je kot blisk upanje skozi mojo dušo, in jaz sem se kratko odločil, da Vam potožim svojo bedo.

Naše podjetje je tako silno potrebno in obeta tako lepo bodočnost! Iz našega semenišča je izšlo že čvetero mladih ljudi, ki so izborni duhovniki in store toliko dobrega med svojimi rojaki. Tudi je v velikem semenišču v Hararju subdiakon in dva filozofa, ki sem jih poslal lani tjakaj. Troje mladih ljudi je umrlo med študijami; vsi trije so bili izvrstni semeniščani, ki so imeli pod svojo črno kožo čisto belo dušo.

Pridobite za naše podjetje nekaj velikodušnih kristjanov, ki bi nam pomagali z miloščinami, da vzgajamo njihove črne brate za apostolstvo.“

Poročila propagande.

V Osrednji Afriki se je ustanovila apostolska prefektura v Adamui. P. Gerard Lennartz duhovnikov Srca Jezusovega v St. Quentinu je bil imenovan za apostolskega prefekta.

Nadalje se je ustanovila v deželi Somalov, Vzhodnja Afrika, apostolska prefektura v Djibuti, kateri je bil pridelen kot apostolski prefekt kapucin, preč. P. Paskal Luchon.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Podružnica Ljubljana. Kakor vsako leto, smo tudi letos 26. mal. travna v uršulinski cerkvi svečano proslavili praznik Matere božje dobrega sveta, ki je patrona naše Družbe. Slavnost je bila zelo lepa in prav dobro obiskana. Ne samo, da je bilo vse polno Ljubljančanov, prišli so tudi prijatelji naše Družbe iz raznih krajev, kakor iz Škofje Loke, z Naklega, iz Preserjev, z Iga, iz Marije Device v Polju itd. Prečastiti gospod P. Valerijan je imel zelo lep govor, v katerem je navdušil verne poslušalce za prekornostno Družbo sv. Petra Klaverja.

Da je slavnost lepše uspela, so po litanijah častite sestre uršulinke zapele na čast Mariji krasno pesem. Izrečena jim bodi najsrčnejša zahvala, da so nam za ta dan prepustile cerkev.

Prireditvev je imela mnogo uspeha, kajti pridobili smo zopet novih podpornikov.

Rim, 29. mal. travna. Dvajsetletnica ustanovitve naše Družbe. V naši praznično okrašeni kapeli, ob nogah našega Gospoda in Zveličarja v presvetem oltarskem zakramentu, smo peli iz dna srca Te Deum.

30. mal. travna. Prečastiti pomožni škof Pfluger na Dunaju, dobrohotni pospeševatelj in prijatelj našega delovanja tekom več let, je počastil našo generalno voditeljico s svojim obiskom.

7. vel. travna. Preč. P. Vincenc Fracassini, O. M., prednik frančiškanskih misijonov v Gor. Egiptu, častljiv starček, se pride naši generalni voditeljici zahvalit za podpore, ki jih je dobival njegov reven misijon že nad dvajset let.

17. vel. travna. V cerkvi Madonna dei Monti pridiguje pridigar Hanibal Arduini, O. F. M., v prid Družbi sv. Petra Klaverja o češčenju Matere božje v Afriki.

19. vel. travna. Našo generalno voditeljico sprejme nadškof v Baltimoru, kardinal Gibbons, ki je potoval iz Novega Jorka v Neapol na istem parniku kakor naše odposlanke in so ga torej že te poučile o Družbi. Kljub 80 letom je Nj. eminenca še zelo čila, živahno se je zanimal za naše podjetje, katero je obljubil pospeševati tudi v svoji škofiji.

Istotako avdijenca pri nadškofu v Québeku, msgr. Bégin, ki je takoj potrdil naša generalna pravila in bi ga veselilo, ako bi se uvedla Družba v njegovi škofiji.

20. vel. travna. Obisk nadškofa v Madrasu (Indija), msgr. J. Aelen, iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hill. Z obžalovanjem je moral vzeti na znanje, da se omejuje Družba praviloma na podpiranje afrikanskih misijonov. Na njegovo posebno željo mu pokažemo kapelo, muzej in delavske prostore; naša organizacija, ki smo mu jo morali razložiti, mu je zelo ugajala.

21. vel. travna. (Praznik Kristusovega Vnebohoda.) Majeve pridigar servitske cerkve v S. Maria in Via, P. Redaelli sinov najsvetejšega Srca v Veroni, pridiguje s posebnim namenom, da seznanj vernike z našo Družbo. Cerkev je bila natlačena in zelo tople besede, ki jih je posvetil pridigar našemu delu, so gotovo v marsikaterem srcu našle odmev.

22. vel. travna. Danes zvečer nas je počastil s svojim obiskom prečastiti gospod nadškof v Kolinu, dr. pl. Hartmann. Prišel je, kakor je sam naglašal, da zagotovi naši generalni voditeljici, da mu je njeno delo v najvišji meri simpatično in da je voljan, isto podpirati.

24. vel. travna. Avdijenca naše generalne voditeljice pri nadškofu Meßmerju iz Milwaukeeja (Zdr. drž. Amerike). Kakor

v Milwaukeeju samem napram našim odposlankam (glej kroniko Milwaukee), tako je kazal tudi sedaj naši generalni voditeljici svojo največjo naklonjenost ter jo odslovil z „Na svidenje v Milwaukeeju!“

Milan. 7. vel. travna. Že pred več leti se je naše delo tukaj vsled ponovnih obiskov in konferenc naše generalne voditeljice ustanovilo in kljub marsikaterim oviram tudi utrdilo. Da se pa isto še trdneje organizira, je imela naša marljiva zunanja članica gdč. Amelija Fusi v veliki dvorani za slepe dobro posrečeno konferenco, ki jo je odlikoval s svojo navzočnostjo Nj. eminenca preč. g. nadškof v Milanu, kardinal Ferrari, ki je bil tako prijazen, da je pridjal ob koncu tudi nekaj očetovskih, vzpodbujajočih besedi in daroval prispevek. Več gospodičen iz uglednih milanskih družin, kakor tudi mladeniči Družbe sv. Stanislava so pobirali naročnino in darove.

Neapol. V sredo, 15. vel. travna, se je vršila tukaj v veliki dvorani „Galeria Principe di Napoli“ prva misijonska konferenca, ki jo je povzročila naša Družba. Odvetnik Cav. De Simone, pobožen in zelo ugleden mož kakor tudi sijajen govornik, je govoril čez eno uro v zelo prepričevalnih besedah o afrikanških misijonih, o organizaciji in delovanju naše Družbe in je najtopleje priporočal pridružitve k isti. Na koncu konference so se pojasnjevale svetloslike o afrikanških misijonih in naši Družbi.

Milwaukee, Wis. (Z dr. drž. Amerike.) Na velikonočni ponedeljek so šle naše potovalke dalje proti severu v lepo mesto Milwaukee, kjer je bil že določen program za velikonočni teden. Prečastiti gospod nadškof Meßmer jim je izkazal mnogo dobrega in je z veseljem dovolil, da se vpelje Družba v njegovi škofiji. Gospod pomožni škof Kozłowski se je osebno zavzel za njeno delovanje s tem, da je predsedoval zborovanju za otroke ter jih ob začetku in koncu vzpodbujal.

Chicago, Ill. 20. do 27. mal. travna. Dočim je dne 20. mal. travna v Chicagu še snežilo, so potem nastopili vroči dnevi, ob kakršnih jih gre le malo h konferenci v zaprtem prostoru. Vsled tega se je vršilo v Chicagu manj konferenc, ki so pa bile večinoma uspešne. Posebno dobro obiskovana je bila angleška konferenca v jezuitski župniji in nemška v Alojzijevi župniji redemptoristov. Poljaki so se vedno v lepem številu zbirali k misijonskim predavanjem, in tudi v italijanski župniji smo našli več prijateljev misijonov in Družbe. Marsikatera mlada deklica je po predavanjih izjavila, da hoče svoje življenje v Družbi sv. Petra Klaverja posvetiti misijonom. O da bi ta sklep ne zaspal, temveč se pozneje udeležil, kajti žetev je velika, toda delavk je malo.

St. Louis, Mo. — Toledo, Ohio — Buffalo, N. J. — Novi Jork. 27. mal. travna do 5. vel. travna. Po končanih predavanjih so se potovalke vrnile v St. Louis, da uredijo začeta administrativna dela, obiskale so na potu v Novi Jork še obe mesti Toledo in Buffalo, da seznanijo s svojim delom tudi ondotno prebivalstvo, ter so dospele v Novi Jork dne 4. vel. travna, kjer so naslednji dan stopile na nemški Lloydov parnik „Prinzeß Irene“, da se vrnejo v Rim. Pozno zvečer dne 17. vel. travna so zopet dospele v Večno mesto.

Skupna slika delovanja naših odposlank je tale: 59 predavanj, od teh 28 v angleškem, 19 v poljskem, 10 v nemškem in 2 v italijanskem jeziku. Zunanji uspehi: ustanovitev osrednjega mesta v St. Louis, Mo., in oddajnih mest v Chicagu, Milwaukeeju in Dubuque, spremljani od blagoslova in dovolitve škofov dotičnih škofij, nad 1000 naročnikov naših časopisov in lepo število prostovoljnih darov v prid misijonov. — Hvala nebu za njegovo varstvo in njegov blagoslov!

Kratek življenjepisa Katarine Kalunga.

Katarina Kalunga, okrog 45 let stara žena, je bila, po resnično pobožni pripravi, na Veliko noč 23. sušca 1913, sprejeta v naročje katoliške Cerkve.

„Mama Kalunga“, kakor jo imenujejo, je bila rojena na južni obali Tanganika jezera. Kot majhen otrok se je preselila s svojimi starši v Kirando. Vzrokov te izselitve Kalunga ne pozna; najbrže se je, kakor navadno pri črncih, šlo za malenkostno stvar. V Kirando ali v bližnji vasi Wagama, ki je postala tekom let mohamedanska, je bila Kalunga vzgojena. Še skoro otrok je izgubila starše. Nekaj časa je bila čisto sama, potem pa jo je kupil neki Ugome, vpliven mož, z imenom Mlekwa, s katerim se je potem omožila. Dolgo je bila v njegovi hiši edina žena. — S pretvezo, da hoče obiskati svoje sorodnike, je potoval Mlekwa nekega dne z njo v Ugomo (ki leži severnovzhodno od Tanganika jezera), ostala pa sta tamkaj 2 do 3 leta. Potem sta se vrnila zopet v Kirando, kjer sta se naselila na otoku Kerenge, ki je zelo

gosto obljuden od rodu Wagemu. Ko je poglavar Wagemov, Ismaeli (Bwana Ali), prestopil s svojo družino in velikim številom prijateljev k izlamu, se je zdelo Mlekwi boljše, da ustanovi lastno malo vas, kajti nikdar in nikoli bi ne hotel postati mohamedanec in skupno življenje s svojimi fanatičnimi rojaki je smatral za nemogoče.

V to dobo pade tudi rojstvo Kalunginega sina, njenega edinega otroka. Odrasel v moža, vpliva kot katoliški kristjan v Kirando jako blagodejno.

Kalungino nadaljnje življenje je veriga trdih izkušenj: s križi in težavami jo je hotela previdnost božja pripeljati k milosti in svetemu krstu.

Po rokah in nogah uboge žene se je napravilo nešteto vilno tvorov. Vsa sredstva so se poizkusila, da bi ji olajšali bolečine. Od blizu in daleč so klicali zdravnike, ki so poizkušali vse skrivnosti svoje zdravilske umetnosti; toda pomagal ni nobeden. Rane so bile vedno večje in vedno več. — Tedaj pride Kalungi na misel, da bi jo znale ozdraviti usmiljene sestre v Karemi. Rečeno, storjeno! Težko se je vlekla v Karemo k samostančku, kjer je bila ljubeznivo sprejeta. Vsled dobre postrežbe je zdravljenje hitro napredovalo; a hrepenenje po otroku jo je gnalo, ko še ni bila popolnoma zdrava, v domovino. — Preteklo je nekaj tednov, ko drugič potrka vsa v ranah na samostanska vrata in prosi sprejema. Zopet so jo sestre najskrbneje negovale. V kratkem je ozdravela in okrepila bolne ude. Žrtev, da mora biti tako dolgo odsotna od svojega ljubljenega otoka Kerenge, je bila za ubogo Kalungo prevelika in zopet je prezgodaj zapustila bolnišnico. — Toda takrat je naredila takorekoč samo kratek obisk svojemu otoku Kerenge; kajti le prehitro je uvidela, da se mora, ako hoče ozdraveti, podvreči daljšemu zdravljenju. In res, leta 1910. je zopet prišla v samostan usmiljenih sester. Takrat je bila stanovitna. Ko je v toliko ozdravela, da je imelo zdravje nadmoč, ji je naložila častitljiva mati prednica oskrbnitvo perutnine: zajčki, gosi, race, kure in golobi so bili pod njenim varstvom in predmet najskrbnejše odgoje. Bilo je veselje gledati, s kakšno vdanostjo se je ukvarjala z vzgojo mladih gosk, kar je že v naših krajih zelo težavno. Videti bi morali njeno bridko žalost, ako je slučaj zahteval, da je katera živalca poginila.

Toda ni še bilo dosti dela. še več je hotela storiti, da bi tako pokazala sestram svojo hvaležnost. To njeno neprestano zvesto vdanost in požrtvovalnost bomo videli kmalu poplačano.

V naši mali bolnišnici so se negovali najrazličnejši bolniki, posebno taki, ki so trpeli na najostudnejših boleznih. Kalunga je pomagala, kolikor je mogla, vedno in povsod in ako je tudi morala gledati najgrše in najbolj ostudne rane. Tako n. pr. ni nikdar pustila, da bi bila kaka sestra v njeni prisotnosti prenovila obveze teh nesrečnic. Ona sama je hotela storiti to delo ljubezni. Kdor pozna mržnjo in strah črncev do bolnikov in posebno do takih, ki imajo rane, mi bo moral pritrditi, ako imenujem Kalungo junaško ženo. Ako je zbolela ena ali druga njenih črnih sester bolj opasno, je bedela celo noč ter hitela, ako je bila kaka nevarnost smrti, klicat druge sestre samostana.

Spominjam se, da sem bil neko noč poklican, da bi podelil umirajoči mladi ženi, ki je imela na licu raka, zadnje zakramente. Akoravno nisem opazil takrat nobene nevarnosti, sem ji vendar podelil tolažila naše svete Cerkve. Ko sem zapustil sobo, mi je rekla Kalunga: „Veš, pater, jaz mislim, da je to Marijina zadnja noč; jutri ne bo več med nami.“ In res, njena slutnja se je izpolnila! — Marija je zapustila malo, enoletno deklico. Naša izvrstna strežnica bolnikov se je hotela zavzeti za otroka; da, in še danes nima naša mala Jožica nobene druge matere kot „mamo Kalunga“.

Ali ni bila ta dobrotljivost in požrtvovalnost naše blage Kalunge najboljše priprava za sv. krst?

Med velikim tednom so imeli tisti, ki so hoteli postati na Velikonoč otroci božji in matere Cerkve, po dvojje predavanj na dan. Katarina Kalunga je bila pač tista, ki se je najboljše pripravila na prihod Odrešenika.

Zdaj se bliža večkrat v tednu mizi Gospodovi, kjer najde pravo hrano za svojo velikosrčno dušo in pravo tolažilo, ki je obljubljeno ljubeči duši. — Ne dvomimo o tem, da bo ostala vse svoje življenje dobra kristjanka in zgled žive vere ter požrtvovalne ljubezni!

Amerikanska velikodušnost.

Zelo nam naklonjeno uredništvo nekega ameriškega mesečnika je priobčilo tudi naš dopis „Lakota v Južni Afriki“. Koncem članka je stalo: „Nismo preveč blagoslovljeni z bogastvom, hočemo pa vendar otvoriti imenik z 20 dolarji. Kdo je zraven? Iz ljubezni do v svojih najubožnejših otrokih lakoto trpečega Jezusa!“

Duševne prednosti

za pospeševalce in dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja.

Deležni so:

1. vsega zasluženja in vseh molitev misijonarjev v Afriki, katere podpira Družba;
2. molitev izpreobrnjenih zamorcev in hvaležnosti mnogih zamorskih otrok, ki se krstijo v smrtni uri;
3. del in delovanja družbenikov v zavodu sv. Petra Klaverja;
4. molitev, ki jih opravlja zanje vsak dan Družba;
5. svete maše, ki se daruje tretjo nedeljo vsakega meseca v njihov namen, sv. obhajila, ki ga darujejo ta dan vsi vodje zavoda zanje;
6. po smrti sv. maše, ki se služi tretji petek vsakega meseca za njihov dušni mir, in istotako sv. obhajila, ki ga darujejo vsi udje zavoda v ta namen;
7. svete maše, ki se daruje vsako leto meseca listopada za umrle podpornike in dobrotnike.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca vel. srpana:

Dne 24. velikega srpana, na praznik sv. apostola Jerneja.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve ude.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu vel. travnu 3147 K 62 vin.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po uredniku „Bogoljuba“ preč. g. župniku J. Kalan-u za odkup paganskih otrok **100 K.** prispevek za odkup in botrinski dar dečkov 70 K ter prispevek za odkup in botrinski dar deklice **Marija** 20 K; Neimenovana prispevek za odkup in botrinski dar deklice **Marija** 20 K; K. Mohar botrinski dar za dve deklici na ime **Marija** in **Katarina Mohar** 48 K; Neimenovan za odkup in botrinski dar paganskih otrok na ime: **Janez Nepomuk, Francišek Ser., Jožef, Anton Pad., Neža, Ana** in **Marija** 390 K. N. N. prispevek k botrinskemu daru deklice na ime **Ana** 20 K, M. Skwarce nabrala za odkup deklice na ime **Barbara** 60 K.

Za katehiste: Kostanjevec M. 5 K.

Za kruh sv. Antona: Mirtel M. 1 K, J. Wochinz 5 K 36 v, Tome D. 1 K, Zakrajšek J. 1 K, Zakrajšek Jur. 1 K, J. Znidaršič 10 K, J. Esih 3 K 20 v, J. Blažič 3 K, J. Gubanc 2 K, J. Rebol 1 K, po F. Kupčič-u nabrano od Celjskih dobrotnikov 10 K 70 v, (Neka oseba je popolnoma ozdravela, katera je obljubila darovati v ta namen za kruh sv. Antona.) Habič F. 90 v, preč. g. J. Palir 12 K 24 v, J. Hraš 30 K, H. Kastelic 1 K, A. Kodrič 21 K, Anderwald A. 6 K, Baša M. 1 K, T. Klinc 16 K, F. Prus 20 v, M. Rozman 4 K 60 v, Zlemberger F. 1 K, preč. g. župnik J. Hladnik 50 K, T. Žgajnar 1 K, † A. Žužek 40 v, M. Pozevnik 60 v, H. Požun 1 K, M. Briel 50 v, po nabiralniku 94 v, J. Koren 40 v, A. Rous 1 K, M. Krašovec 70 v, A. Vidmar 3 K 30 v, Canker J. 30 v, Trobic 30 v, J. Sedlar 2 K, N. N. 40 v, N. N. 60 v, N. N. 94 v, F. Ločičnik 5 K, R. Dokl 5 K, A. Najgerlič 1 K 70 v, A. Kot 6 K, Schumnik 3 K, N. N. 1 K 20 v, M. Kaplan 5 K, M. Kocjan 1 K, J. Homolak 1 K 10 v, A. Budna 1 K 20 v, M. Budna 1 K 30 v, J. Hočevar 1 K 50 v, J. in G. Homolak 2 K, J. Duh 80 v, R. Zuodar 6 K, M. Došek 1 K.

Za Klaverjev vinar: Petriček 40 v, M. Krašovec 70 v, J. Znidaršič nabral 4 K 10 v, M. Vidmar nabrala 2 K 50 v, nabrano v tobačni tovarni po F. Končan 4 K 67 v, po J. Račič 9 K.

Za otroško zvezo je bilo nabrano 29 K 46 v. Natančneje glej v „Zamorskem otroku“!

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov: 24 K; nabrano po: Preč. g. P. Valerijanu 9 K, po A. Zajdala 4 K, Končan F. 7 K, M. Vidmar 6 K, A. Petrič 12 K, M. Zupanc 27 K, M. Krek 18 K, A. Rajter 11 K, T. Klinc 17 K, M. Jordan 13 K, J. Znidaršič 6 K, M. Rozman 6 K, Kleč 3 K, Grebenc M. 5 K, P. Babič 30 K, A. Horvath 2 K, Grebenc M. 6 K, Krašovec 6 K, M. Križanič 20 K, Vidmar 3 K, M. Kaplan 4 K, H. Zupan 6 K, M. Sernak nabrala na deželi **706 K 40 v**, Fajfar A. 4 K.

Za misijonsko zvezo: Od posameznih udov 2 K; nabrano po Rotar 74 K 16 v, Žontar L. 30 K, Blažič J. 8 K 70 v, Horvath A. in J. 45 K, Neimenovan 11 K.

Za Klaverjevo družbo: Neimenovan 2 K.

Podporniški prispevki: M. Markovič 2 K, F. Ambrožič 2 K, K. Mohar 2 K, Zdešar J. 2 K, Kavčič P. 2 K.

Skupna vsota 3147 K 62 vinarjev.

Poslano v predmetih: K. Mohar: nov šivalni stroj; T. Kovačič in tovarišice: več oblekic in igrače za zam. otroke, posebno za krščenca „Rajmunda Bratanič“. Erjavec A.: 12 žepnih rut za krščenko „Štefanijo Erjavec“. Od več oseb: rabljene znamke, v večjem številu od M. Potokar, Žibret in Žust.

Vsem prijateljem misijonov se najtopleje priporoča v nakup en letnik „Odmeva iz Afrike“ v lepi, modri, usnjati vezavi za jako znižano ceno po **K 1⁸⁰.**

Ta knjižica s svojo bogato vsebino in ličnimi podobami je vredna, da najde vstop v knjižnico vsakega prijatelja misijonov. V njej najde vsakdo najkrepkejšo sredstvo, da vzbudi in oživi ljubezen do misijonov. Branje je zanimivo in vzpodbudno in po njem se vna gorečnost za sodelovanje na pokristjanjenju nesrečne Afrike.

Izčrpek iz pravil

Misijonske zveze za Afriko, ki jo je ustanovila in vodi Družba sv. Petra Klaverja.

Sv. Oče Pij X. so to zvezo blagoslovili.

„Misijonska zveza“ je prostovoljno združenje oseb, ki se zedinjajo z Družbo sv. Petra Klaverja, da sodelujejo z njo za razširjanje katoliških misijonov in reševanje sužnjev v Afriki.

Kdor želi stopiti v „Misijonsko zvezo“, plačuje **50 vinarjev** na leto, ali **5 vinarjev** na mesec.

Clani so obenem deležniki Družbe sv. Petra Klaverja in **kot taki** so deležni **vseh odpustkov in predprav**, ki sta jih Družbi podelila papeža Leon XIII. in Pij X.

Katoliška društva, Marijine družbe, apostolstva i. t. d. pristopijo lahko k zvezi skupno (korporativno) s povprečnim ali pavšalnim doneskom.

Duhovniki, ki so kot dušni pastirji, predstojniki društev i. t. d. na čelu Misijonske zveze ter se zavežejo, da bodo vsaj enkrat v letu pridigovali ali v kakem društvu govorili o Misijonski zvezi, bodo sprejeti in zapisani kot pospeševalci Družbe sv. Petra Klaverja.

Vsaki 20 ali več udov Misijonske zveze združi se lahko v Misijonsko skupino. Tisti pa, ki prevzame pobiranje doneskov take Misijonske zveze, se bo imenoval skupinski voditelj.

Zglasi, vpraša in plačuje se
v **Solnogradu**, Dreifaltigkeitsgasse 12, — ali v **Ljubljani**,
Pred škofijo, št. 8, II. nadstr.

Našim cenj. naročnikom v Ameriki.

Da pošiljatev naročnine in misijonskih prispevkov olajšamo, naznanjamo našim cenjenim naročnikom in bralcem, da se ista lahko pošiljajo na sledeče naslove:

Družba sv. Petra Klaverja, 2813, S. 13th. St. — St. Louis, Mo.
" " " " 653 Center St. — Chicago Ill.
" " " " 1825 Orchard St. — Chicago Ill.
" " " " 333 Farwell ave. — Milwaukee, Wis.
" " " " 1539 White St. — Dubuque, Jo.
" " " " 2813 Colerain ave. — Cincinnati, Ohio.

Naslov ustanoviteljice in voditeljice Družbe sv. Petra Klaverja je:

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via Olmata 16,
in se lahko vsak čas na njo obrne, kdor hoče natančnejšega pojasnila glede Družbe sv. Petra Klaverja in afrikanskih misijonov, ali radi pošiljatve misijonskih miloščin.